

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 158/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 stycznia 2021 roku w sprawie II K 141/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	I. S.	Wypowiedanie przez S. T. w ramach rozpytywania go przez policjantów kilku różnych sprzecznych wersji zdarzenia	Zeznania S. Ś.	Protokół rozprawy apelacyjnej z dnia 21 maja 2021 r.
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Zeznania S. Ś.	Zeznania te są wiarygodne, zgodne z zapisami w notatkach urzędowych z k. 1 i z k. 35, nie ma żadnych powodów dla których świadek ten wykonujący służbę policjanta miałby w tej niedotyczącej go sprawie narażać się na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań i związaną z tym utratę pracy.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO			

WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
3.1.	<p>Obrazy postępowania, tj art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień składanych przez S. T. na dalszym etapie postępowania i odmowę wiary wyjaśnieniom składanym na pierwszym etapie postępowania i związany z tym zarzut błędu w ustaleniach fatycznych poprzez przyjęcie, że oskarżona I. S. nie popełniła zarzuconego jej czynu.</p>
	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Jedynym i wyłącznym dowodem obciążającym oskarżoną I. S. jest pomówienie dokonane na pierwszym etapie postępowania przygotowawczego przez	

współoskarżonego S.
T.. Orzecznictwo
Sądu Najwyższego i
sądów
powszechnych
wypracowało
wyśrubowane
standardy, od
łącznego spełnienia
których uzależnione
jest opieranie się
na **dowodzie z
pomówienia.**

Wspomniany dowód
jest dowodem, który
ze względu na
zainteresowanie
osoby pomawiającej
inną powinien być
poddany szczególnie
wnikliwej ocenie
z jednoczesnym
rozważeniem, czy
istnieją dowody
potwierdzające
bezpośrednio lub
choćby pośrednio
wyjaśnienia
pomawiającego, a
nadto czy
wyjaśnienia
pomawiającego są
logiczne i nie
wykazują
chwiejności albo
czy nie są wręcz
nieprawdopodobne
(tak też SN w
cyt. wyr. z 6.2.1970
r., IV KR 249/69).
Wspomniana
wnikliwa ocena
dowodu z pomówień
powinna
uwzględniać
następujące
okoliczności: 1)
czy informacje tak
uzyskane są

przyznane przez pomówionego; 2) czy są potwierdzone innymi dowodami, choćby w części; 3) czy są spontaniczne, złożone wkrótce po przeżyciu objętych nimi zaszłości, czy też po upływie czasu umożliwiającego uknuć intrygi; 4) czy pochodzą od osoby bezstronnej, czy też zainteresowanej obciążeniem pomówionego; 5) czy są konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania, czy też zawierają informacje sprzeczne, wzajemnie się wykluczające bądź inne niekonsekwencje; 6) czy pochodzą od osoby nieposzlakowanej, czy też przestępcy, zwłaszcza obeznanego z mechanizmami procesu karnego; 7) czy udzielający informacji sam siebie również obciąża, czy też tylko przerzuca odpowiedzialność na inną osobę, by siebie uchronić przed

odpowiedzialnością (tak SA w Krakowie w wyr. z 24.11.2011 r., II AKa 189/11, KZS 2012, Nr 2, poz. 39 oraz SA w Gdańsku w wyr. z 26.4.2013 r., II AKa 61/13, KZS 2013, Nr 11, poz. 88).

W tej sprawie warunki te nie zostały spełnione. Poniżej zostanie to wykazane.

Po pierwsze, informacje wynikające z pomówienia nigdy na żadnym etapie nie zostały potwierdzone przez pomówioną I. S..

Po drugie, pomówienie to nie zostało potwierdzone żadnym innym dowodem w najmniejszej nawet części.

Nikt inny nie widział zachowania oskarżonego S. T. w samochodzie oskarżonej, przeprowadzone u oskarżonych przeszukania nie ujawniły żadnych dowodów.

Po trzecie, pomówienie to nie pochodzi od osoby bezstronnej, albowiem S. T.

miął interes, aby minimalizować swoją rolę w zdarzeniu i przerzucać odium winy na kogoś innego, oraz tak konstruował wyjaśnienia, aby nie wychodzić na wyłącznie winnego i pazernego człowieka.

Po

czwarte, wyjaśnienia

S. T., w których pomógł I. S., nie były złożone spontanicznie.

Przecież S. T. przestępstwa włamania dokonał w dniu 13 stycznia 2020 roku około godziny 17.00, a pierwsze czynności podjęto z nim w dniu 15 stycznia 2020 roku około godziny 18.30, kiedy go zatrzymano (k. 1 i k. 7). Co więcej, po zatrzymaniu go wykonywano z nim czynności polegające na okazywaniu go świadkom, okazywaniu mu zapisów monitoringu miejskiego, rozpytywaniu go – czynności te trwały do późnych godzin nocnych (do 16 stycznia 2020 roku do godziny około 0.45 kiedy zatrzymano I. S. –

k. 8). W trakcie tych czynności oskarżony S. T. wymyślił sobie i przedstawił policjantom dwie sprzeczne wersje zdarzenia zaprzeczające swemu sprawstwu, każdą inną i każdą z nich różniła się od jego późniejszych wyjaśnień (w drugiej z tych wersji pomówił I. S., że dokonała na nim rozboju, sam miał być pokrzywdzonym) – będzie to jeszcze omawiane. Ponadto – niezależnie od tych dwóch wersji – w pewnym momencie przyznał, że to on samodzielnie dokonał włamania do puszek bez żadnego udziału I. S. i bez dawania jej po tym czynie żadnych pieniędzy (pierwszy raz powiedział tak w dniu zatrzymania tłumacząc się tym, że miał długi, co wynika z zeznań przesłuchanego na rozprawie apelacyjnej świadka S. Ś., a drugi raz nazajutrz po zatrzymaniu, tj. dniu 17 stycznia 2020 roku, kiedy ponownie był rozpytywany, wówczas również nie pomawiał I. S. i opisał,

że sam dokonał włamania - k. 35). Pierwsze formalne wyjaśnienia składał dopiero w dniu 17 stycznia 2020 roku od godziny 13.55 (k. 50), gdzie przedstawił czwartą wersję zdarzenia (tym razem pomówił I. S. o współsprawstwo do włamania). Zatem od momentu zatrzymania do momentu złożenia wyjaśnień miał niemal dwie doby, w trakcie których (będąc zatrzymanym i spędzając noc w izolacji) kalkulował co powiedzieć, kluczył, tworzył cztery wersje wydarzeń, by w końcu przedstawić tę, na której opiera się prokurator (a nie jest to wersja ostatnia).

Po piąte, pomówienie to nie było konsekwentne, nie było również spójne i logiczne co do szczegółów.

W trakcie pierwszych czynności S. T. zaprzeczał sprawstwu i winie, twierdził, że ktoś włamał się na jego konto na F. i podszył się

pod niego odbierając
puszkę z pieniędzmi
(k. 1). Gdy
policjanci zawieźli
go do świadka J.
S., która rozpoznała
S. T. jako osobę,
której bezpośrednio
przekazała puszkę
z pieniędzmi oraz
ujawniono zapisy
rozmów na
komunikatorze M.,
w których
potwierdzał on
odbiór tej puszki, a
następnie pojechano
z nim do K. Straży
Miejskiej i tam
w jego obecności
odtworzono zapisy
monitoringu
miejskiego, na
którym
zarejestrowano, jak
podjeżdża
samochodem po
odbiór puszki,
oskarżony zmienił
zdanie i zaczął
opowiadać
wstrząsającą
historię, jak to został
zastraszony przez I.
S., której się bał,
bo ona ma chłopaka
kryminalistę, który
dopiero co wyszedł
z więzienia, więc
odebrał puszkę z
pieniędzmi i jej
przekazał (k. 1).
Zatem w tej wersji
S. T. pomówił I. S.
o dokonanie rozboju
na szkodę swoją i
(...). Po przespaniu
się z tym tematem
na Policyjnej Izbie
Zatrzymań nazajutrz

przyznał w trakcie kolejnego rozpytania, że jednak to on dokonał włamania do tej puszki, I. S. nie była w to wtajemniczona i nawet zaskoczona próbowała do powstrzymać krzyżąc, żeby nie zrywał plomb i nie otwierał puszek bo „będzie przypał” - mimo to oskarżony to zrobił, żadnych pieniędzy I. S. nie dawał, zatankował jej samochód ze swoich pieniędzy, a reklamówkę z pieniędzmi z puszki wziął do domu (zeznania S. Ś. z rozprawy apelacyjnej oraz notatka k. 35). Potem w trakcie pierwszych formalnych wyjaśnień pomógł I. S., że na pomysł włamania wpadli wspólnie i razem go zrealizowali dzieląc łup w ten sposób, że I. S. dostała ze zrabowanych pieniędzy 300 złotych, a resztę wziął oskarżony S. T. (k. 51). Zatem w tej wersji pomógł I. S. o dokonanie wspólnie i w porozumieniu z nim włamania na szkodę (...). W czasie konfrontacji z I. S. S. T. wycofał

się z pomawiania I. S. o współudział we włamaniu, przyznał, że był to wyłącznie jego pomysł i realizacja, a I. S. widząc, jak rozrywa puszkę była zaskoczona i oponowała temu działaniu, ale po dokonaniu zaboru pieniędzy z puszki oskarżony dał jej ze zrabowanych pieniędzy 300 zł, a ona je od niego przyjęła (k. 66v).
Zatem w tej wersji S. T. pomówił I. S. o paserstwo. Na rozprawie S. T. potwierdził jednocześnie obie ostatnie wersje i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania (k. 137).

Zatem Szymon T. w dosyć krótkim czasie przedstawił pięć wersji zdarzeń, pomawiając trzy różne osoby, w tym I. S. o cztery różne przestępstwa. I tak: najpierw pomówił nieustaloną osobę o włamanie się na swoje konto na F., potem się z tego wycofując, a następnie pomawiając I. S. i jej chłopaka o

dokonanie na jego i (...) szkodę rozboju przy użyciu groźby (po czym się z tego wycofał), następnie pomówił I. S. o dokonanie wspólnie z nim włamania, po czym w kolejnym rozpytaniu się z tego wycofał przyznając, że działał sam zabierając dla siebie wszystkie pieniądze, wreszcie pomówił ją o paserstwo (przyjęcie 300 zł z pieniędzy pochodzących z dokonanego wyłącznie przez niego włamania).

Po szóste, w swych wyjaśnieniach zawierających pomówienie I. S. pomawiający ją S. T. wyraźnie stara się wybielić. Najpierw zrzuca odium winy w całości na inne osoby (włamanie na konto na F., rozbój którego jest ofiarą), potem wybiela się w części „dzieląc się” odpowiedzialnością i twierdząc, że na pomysł włamania wpadł wspólnie z I. S. i że nie działał sam tylko razem z nią. Wreszcie w trakcie konfrontacji pomawiając ją o paserstwo stara się wykazać, że nie

przywłaszczył całej kwoty tylko dla siebie i że nie tylko on jest taki pazerny.

Wskazać jeszcze należy, że zawarte w uzasadnieniu apelacji twierdzenie, jakoby S. T. dostosował swoje wyjaśnienia z konfrontacji do wyjaśnień I. S. (bo je wtedy mu we fragmencie odczytano – k. 66), gdyż kierując się chęcią wsparcia koleżanki chciał jej pomóc w uniknięciu odpowiedzialności karnej nie wytrzymuje krytyki. Taka to dla oskarżonego „koleżanka”, że pomógł ją kolejno o rozbój, włamanie i paserstwo, a na rozprawie nie wybielał jej, tylko potwierdził jednocześnie obie ostatnie wersje. Poza tym prokurator pomija fakt, że w pewnym momencie S. T. w trakcie rozpytywania powiedział, że do puszki (...) włamał się sam, a I. S. była tym zaskoczona i próbowała go nawet powstrzymać mówiąc, żeby tego nie robił bo „będzie przypał”, a on potem wziął reklamówkę ze

wszystkimi
pieniężmi z puszki
ze sobą (k. 35).
Zatem wówczas S.
T. powiedział coś
w pełni zgodnego
z wyjaśnieniami
oskarżonej I. S.,
choć wtedy jeszcze
ich nie znał (bo
to rozpytanie miało
miejsce w dniu 17
stycznia 2020 roku,
a konfrontacja w
dniu 14 lutego 2020
roku). Chybione
są więc argumenty
apelanta w tek
kwestii.

Nie ma więc
racji prokurator
doszukując się
prawdziwości w
wyjaśnieniach S.
T. z k. 51
(pomawiających I.
S. o współudział
we włamaniu), a
nieprawdziwości w
wyjaśnieniach z k. 66
v (pomawiających
ją o paserstwo) i
postulując, aby Sąd
opierał się tylko
na tych pierwszych
wyjaśnieniach. Obie
te wersje „są sobie
warte” – nie mają
waloru pomówienia,
na którym można
się oprzeć i
wydać jakikolwiek
wyrok skazujący. Na
marginesie – nawet
oparcie się na
drugich
wyjaśnieniach
oskarżonego S. T.
i przyjęcie, jakoby

I. S. przyjęła od niego 300 złotych po dokonanych przez niego włamaniu musiałoby prowadzić do jej uniewinnienia, bo skazanie za paserstwo stanowiłoby wyjście poza zakres aktu oskarżenia.

Na takim pomówieniu nie sposób się oprzeć. Jest to dowód niespełniający żadnych standardów.

Dlatego Sąd Okręgowy utrzymał w mocy rozstrzygnięcie o uniewinnieniu I. S., bo nie będzie się opierał na tak niepewnym, wątpliwym i nierzetelnym dowodzie jakim jest niekonsekwentne i mające logiczne luki pomówienie (a innego dowodu obciążającego I. S. nie ma).

Wniosek

O uchylenie wyroku uniewinniającego.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie ma dowodu wskazującego na sprawstwo i winę oskarżonej, gdyż na pomówieniu przez oskarżonego S. T. nie można się opierać (co było wykazane powyżej). Oskarżonego uważa się za niewinnego jeżeli nie udowodni się mu winy.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

Wyrok uniewinniający oskarżoną I. S.			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Wyrok jest słuszny, co było powyżej wykazane.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	nowo przewodu w całości		
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności	
5		W związku z bezzasadnością apelacji prokuratora koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa (art. 636 § 1 kpk).	
7. PODPIS			

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uniewinnienie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana